

Κ. Παλαμ., Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ. 2, 85. Συνών. *γεννα-
ρίτικος, γενναριώτης, γενναριώτικος*. β) Τὸ οὐδ.
κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. ἡ κακὴ ψυχικὴ διάθεσις, ὁ ἐκνευ-
ρισμὸς Κεφαλλ.: Φρ. *Ἔχει τὰ γενναριάτικα του* (ἔχει τοὺς
θυμούς του, εἶναι ὠργισμένος). Συνών. φρ. *Ἔχει τὶς κα-
κιές του. Ἔχει τὰ φεγγάρια του*.

γενναρίζω Βιθυν. (Παλλαδάρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.
Μιμοῦμαι τὸν Ἰανουάριον, κάμνω ὅ,τι καὶ ὁ Ἰανουάριος,
ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ. *Γεναρίζει, φλεβαρίζει καὶ καλοκαιρᾶς
μυρίζει* (κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἐπικείται ἡ πρὸς τὴν ἀνοι-
ξιν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ).

Γενναρίτης ὁ, ἀμάρτ. *Γεν-ναρίτης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

Ὁ μὴν Ἰανουάριος: Ἄσμ.

*Ἀρκιμην-νιά κι ἀρκιχρον-νιά κι ἀρκή τοῦ Γεν-ναρίτη
κι ἀρκήμ βοῦ περιπάτησεν ὁ Κύριος 'ς τὸν γόσμο*.

γενναρίτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Γενναρίτικο σκοτάδι* (πυ-
κνὸν σκότος) Ἀρεόπ. *Γενναρίτικη νύχτα* (νύξ μακρὰ καὶ
λίαν σκοτεινὴ) Κίτ. *Γενναρίτικο φεγάρι* (ἡ λίαν λαμπρὰ σε-
λήνη) αὐτόθ. || Φρ. *Ἔναι σὰ γενναρίτικη νύχτα* (δι' ἄνθρωπον
σύνοφρον καὶ στενοχωρημένον) αὐτόθ. || Γνωμ. *Γενναρίτικο
φεγάρι παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα* (διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς σε-
λήνης κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα) αὐτόθ.

γενναριώτης ἐπίθ. ἀμάρτ. *γενναριώτ'ς* Προπ. (Ἀρτάκ.
Κύζ.) Θηλ. *γεν-ναριώτισσα* Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιώτης.

Ὁ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐνεργῶν ἡ λαμβάνων ὑπαρξιν
Ἀρτάκ. Κύζ.: Φρ. *Γενναριώτ'ς* κάττος (ἐπὶ ἀσελγῶν, διότι ὁ
γάττος κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., ἡ ἀγελάς, ἡ γεννηθεῖσα κατὰ τὸν
Ἰανουάριον Νίσυρ.

γενναριώτικος ἐπίθ. Αἰγιν. Ἀττικ. Οὐδ. πληθ. *γεν-να-
ριώτικα* Πάτμ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γενναριώτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ. Αἰγιν. Ἀττικ.: Γνωμ. *Γενναριώ-
τικον φεγγάρι κλάδευε καὶ μέραν μὴ ξετάζης* (καθ' ὅλην
τὴν διάρκειαν τῆς πλησιφαοῦς σελήνης τοῦ μηνὸς Ἰανουα-
ρίου εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων).

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Αἱ αἰγες, αἱ ὁποῖαι
γεννοῦν κατὰ τὸν Ἰανουάριον Πάτμ. 2) Ἡ ὕψιμος σπορὰ
Νίσυρ.

γενναροκαβαλλικεύω ἀμάρτ. *γεν-ναροκαβαλ-λ^αικεύω*
Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τοῦ ρ. *καβαλλικεύω*.

Χρησιμοποιοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ ὑποζύγια δι' ἱππα-
σίαν: Γνωμ. *Ἀὐγουστοτάζει, γεν-ναροκαβαλ-λ^αήκα* (τὰ ὑπο-
ζύγια πρέπει νὰ τρέφονται καλῶς πρὸ τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ
εἶναι κατ' αὐτὸν ἀκμαῖα πρὸς ἐργασίαν).

Γέναρος ὁ, ἀμάρτ. *Γέν-ναρος* Πάτμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* ὡς μεγεθ.

Ὁ Ἰανουάριος ὡς ἔχων περισσοτέρας ἡμέρας ἐν σχέσει

πρὸς τὸν Φεβρουάριον: Φρ. *Ἔβγα σὺ ὁ Γέν-ναρος | νὰ μπῶ
'γὼ ὁ Φλέβαρος | νὰ κάμω νιούς καὶ γέροντες | νὰ κατου-
ροῦ 'ς τ' αὐλάκι*.

Γεναροφλέβαρο τό, Πελοπν. (Οἶτυλ. Λεῦκτρ.) Πληθ.
Γεναροφλέβαρο Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ.
Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *Γενάρης* καὶ *Φλεβάρης*.

Ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν δύο μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φε-
βρουαρίου ἐνθ' ἀν.: Θὰ ῥθοῦνε τὰ *Γεναροφλέβαρο* καὶ θὰ δῆς
τὸ κρῦο Γέρμ. Τὰ *Γεναροφλέβαρο* ἔγινε ὁ κλάδος Κάμπος
Λακων. Μάν. || Ἄσμ.

*Τὸ Μάη πάει 'ς τὰ κουκκιά, τὸν Ἀουστο 'ς τ' ἀβέλι
καὶ τὰ Γεναροφλέβαρο 'ς τὶς τρυπες βαينوβγαίνει*
(ἐνν. ὁ ἄρκαλος, ὁ ἀσβὸς) Σέλιν.

γενᾶς ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θηλ. *γεν-νοῦ* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ γενειοφόρος. Συνών. *γενάδας, γενᾶτος, γενειάτης*,
μουσαῖτος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. καὶ ὡς παρων. Κεφαλλ.

γενᾶτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Ἀφσάρ.)
Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Δεσφ.) — Ἰ. Βενιζέλ.,
Παροιμ.², 184, 114. Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1, 253 Γ. Ξενοπ.,
Ὁ κακὸς δρόμ., 30 Κόσμος, 173 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ.
Πρω. Δημητρ. *γινᾶτους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.
Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γενᾶτε* Τσακων. (Πραστ.) *ενᾶ-
τος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἀν.: *Σὰ γινᾶτους παππᾶς εἶν' αὐ-
τὸς* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τοῦ κριμνύδ' εἶμι γινᾶτου* αὐτόθ.
*Ἦρθε ὁ αἰ-Νικόλας μὲ τ' ἄσπρα don' ἐνάκια, τσι' ἐνᾶτοι
χαιρετᾶ Νάξ.* (Ἀπύρανθ.) *Μὰ ἔνα γριῖδι ἐνᾶτο 'τον ἡ γριᾶ
Παναιώτα* αὐτόθ. *Ἦγκι δύο, ἔνα γενᾶτε τσ' ἔνα σπανέ*
(ἦσαν δύο, ἕνας μὲ μεγάλα γένια καὶ ἕνας σπανὸς) Τσακων.
(Πραστ.) *Γενᾶτη γίδα* Πελοπν. (Μεσσ.) *Γενᾶτ' γίδα* Στε-
ρελλ. (Δεσφ.) *Ἐνας ψηλός, μαυρειδερός βοσκός μὲ τὰ
γενᾶτα κι ἄγρια τραγιά του* Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Παροιμ.
Οἱ γινᾶτ' τρῶν τὰ ψάρια (ἐπὶ τῶν πολυεξόδως διαιτω-
μένων, ὡς οἱ εἰς τὰς πόλεις καλῶς διαιτώμενοι κληρικοὶ)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο | καὶ τὸ δασομουστακάτο
Ἰων. (Κρήν.) Συνών. *γενάδας, γενᾶς, γενειάτης, μου-
σαῖτος*. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὥριμος Ἄνδρ.

γενέθλια τά, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *γενέθλιος* οὐσιαστι-
κοποιηθέν.

Ἡ γενέθλιος ἡμέρα, ἡ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τελουμένη ἐορτή:
*Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Σήμερα γιορτάζω τὰ γενέ-
θλιά μου. Ἐχω γενέθλια*. Πβ. Εὐριπίδ. Ἰων, 653 «θῦσαί
θ' ἄ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν».

γενειάδα ἡ, κοιν. *γινειάδα* Σάμ. *γενᾶδα* Πόντ. (Κερασ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *ενειάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ) *γενεάδα*
Ζάκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ.
Πρω. Δημητρ. *γεν-νεάδα* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γενειάς*. Ὁ τύπ. *γενεάδα* καὶ παρ'
Ἑρωτοκρ. Α 617 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' οἱ δύο τοὺς ἐντρο-
πιάσασι δίχως νὰ τοὺς γνωρίσου, | γιὰτ' εἶχαν εἰς τὸ πρόσω-
πον γενεάδες καμωμένες». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

